

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Boronkai-Gál Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Boronkai Zsolt ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Hubay Gábor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2009. szeptember 29. napján kelt 11.P.21.144/2008/25. számú ítélete ellen az alperes által 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán, a 2010. június 8. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t ::

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi az alperest arra, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 22.000.- (huszonkettőezer) forint + Áfa, összesen 27.500.- (huszonhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá a Magyar Államnak - az illetékes adóhatóság felhívására írt módon és időben - 52.680.- (ötvenkettőezer-hatszáznyolcvan) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az ügyfele által okozott közúti baleset folytán 2007. június 6. napján sérüléseket szenvedett felperesnek 1.500.000.- forint és ennek törvényes kamatait nem vagyoni kártérítés, valamint 1.191.893.- forint és törvényes kamatait vagyoni kártérítés címén. Marasztalta továbbá 1.842.578.- forint költségpótló járadék és kamatai megfizetésében, amely 2007. június 6-tól 2009. szeptember 30-ig terjedő időre nézve jár a felperesnek, valamint 2009. október 1-től minden hónap első napján esedékesen további 73.167.- forint havi költségpótló járadék megfizetésére

kötelezte. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította, valamint rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság a felperes maradandó egészségkárosodása és a baleset közötti okozati összefüggést megállapította. A felperest megillető nem vagyoni kár összegének megállapítása körében - az eredeti állapot helyreállítását célul tűzve - kifejtette, hogy a baleset következtében kialakult egészségi állapota miatt a felperes mezőgazdasági telkeit nem tudja látogatni, az általuk nyújtott előnyöket, esztétikumot nem élvezheti, nehezebbé esik az élet mindennapjaival együtt járó higiéniai mozdulatsor, segítség nélkül lépcsőn sem tud közlekedni, így mozgástere nagymértékben leszűkült. Ezzel élettere is megváltozott, mivel korábbi könyvtári kutatásait nem végezheti, hobbiként számon tartott főzési tevékenységétől élete végéig elesett. Mindezekre figyelemmel 2.500.000.- forint összegű nem vagyoni kártérítés ellensúlyozza a felperest ért hátrányokat, amelyből az alperesi teljesítés folytán 1.500.000.- forint fennálló nem vagyoni kártérítési igény tekinthető megalapozottnak.

Az egyösszegű vagyoni károk körében összesen 1.174.293.- forint kártérítést állapított meg az elsőfokú bíróság, melyből 358.000.- forint a családi ápolási költség, 14.000.- forint az ápolási díj, 13.100.- forint az élelemfeljavítás, 63.500.- forint a kórházi ágy és tartozékainak összege, a kulturális kiadás 50.000.- forint, a felperes lakásában elvégzett átalakítások költsége 668.846.- forint, a járó beteg ellátás 20.000.- forint, gyógyászati segédeszköz 847.- forint.

A felperes járadékigénye körében 2009. szeptember hónap végéig felhalmozódott 680.000.- forint háztartási kisegítő járadékot, élelemfeljavítás címén 18.000.- forintot állapított meg. Közlekedési költségként 260.000.- forint hátralékos, és havi 10.000.- forint folyamatos költséget tartott arányban állónak. A mezőgazdasági költségpótló járadék teljes hátralékát 884.578.- forintban, a folyamatosan járó havi összegét 33.167.- forintban határozta meg. A fent kifejtettek alapján havi 73.167.- forint teljes költségpótló járadékban, míg 1.842.578.- forint hátralékos járadékösszegben marasztalta az alperest az elsőfokú bíróság.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása iránt az alperes fellebbezett, melyben a mezőgazdasági és háztartási kisegítő járadék, valamint a közlekedési többletköltség megfizetésének mellőzését kérte. Indokként arra hivatkozott, hogy a felperes 2001. év óta képtelen a tömegközlekedésre, valamint egészségi állapota miatt a balesetet megelőzően is a háztartási illetve a mezőgazdasági munkálatok elvégzésében segítségre szorult. Utalt arra, hogy a dr. N. J. háziorvos által 2007. július 17. napján kiadott szakorvosi vélemény nem állt a rendelkezésére az elsőfokú eljárásban. Kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság a perköltség kiszámításában is, mivel a felperes pernyertessége 55 %-os volt, így ennek arányában, s nem a teljes perköltség összegében kellett volna alperest marasztalni.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperes által megjelölt szakorvosi vélemény pontatlan, mivel a felperesnek a baleset előtti egészségi állapota nem 2001. év óta állt fenn,

hanem az idő előrehaladtával folyamatosan romlott. Kifejtette, hogy az alperes perköltségre vonatkozó hivatkozásai is alaptalanok, mivel pervesztes a felperes kizárólag a nem vagyoni kártérítés kapcsán lett, így az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség összege is helytálló.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló következtetést levonva az irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelő helyes érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság a kifejtett indokokkal teljes egészében egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254.§-ának (3) bekezdésére - helyes indokainál fogva hagyta helyben.

A másodfokú bíróság az alperes fellebbezése kapcsán az alábbiakra mutat rá.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (Pp.) 3.§-ának (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége a törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A jogi képviselővel eljáró alperes az elsőfokú eljárás során már az ellenkérelmében vitatta a felperesnek járó háztartási kisegítő és mezőgazdasági járadék, valamint a balesettel összefüggésben felmerült közlekedési többletköltség-szükséglet jogalapját. Az ügyben tartott első tárgyalás alkalmával az alperesnek a felperesi orvosi igazolások becsatolására irányuló kérelmén kívül egyéb bizonyítási indítványa nem volt. A második tárgyaláson tanúként meghallgatott felperesi házastárshoz a fellebbezésében vitatott járadékösszegekre irányuló kérdést nem tett fel, illetve a későbbi tárgyalások során meghallgatott szakértőktől sem kérte szakvéleményeik pontosítását e járadékok összegszerűségében kimutatható felperesi életkörülmények megváltozása kapcsán. A perben kirendelt igazságügyi orvosszakértőhöz intézett észrevételeiben csak azt kifogásolta, hogy a balesetet megelőző egy évet vizsgálta a felperesi leletekből a szakértő, amelyből pontos következtetés a járadékok jogalapját tekintve nem vonható le.

Az alperesnek az elsőfokú eljárás során a Pp. 141.§-ának (6) bekezdésében írtakra történt felhívás ellenére olyan bizonyítási indítványa, amely kifejezetten az általa kifogásolt járadékok szükségességére nézve szolgáltatott volna bizonyítékot a bíróságnak, nem volt.

A Pp. 235.§-ának (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az

elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az elbírálása esetén reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. E bekezdés lehetőséget ad a fellebbező félnek olyan új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására is, amely az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul, azonban ebben az esetben is alkalmazni kell a Pp. 141.§-a (6) bekezdésében foglaltakat.

Az alperes a másodfokú eljárásban sem terjesztett elő bizonyítási indítványt, fellebbezésében az elsőfokú eljárásban tett hivatkozásaival egyezően adta elő a kifogásolt járadékok teljes mellőzése iránti kérelmét. Azon túl, hogy hivatkozott arra, hogy a felperes egészségi állapota 2001. év óta igényelte mind otthoni tevékenykedés, mind a mezőgazdasági művelés körében mások segítségét, a körülmények mérlegelésével megállapított járadék mellőzését eredményező egyéb bizonyítékot nem jelölt meg.

Önmagában pedig az, hogy a dr. N. J. szakorvos általi vélemény szerint 2001. év óta a felperes súlyosan nehezített járású, terhelhetőségre, valamint járműhasználatra képtelen, a perben kirendelt dr. J. A. igazságügyi orvosszakértő véleményében foglaltakkal szemben nem zárja ki a felperes járadékigényének megalapozottságát. A felperes egészségügyi állapotában bekövetkezett rosszabbodás az iratok tartalma alapján ugyanis kétséget kizáróan a balesettel okozati összefüggésben áll fenn. Ennek összecszerűségét pedig külön, a másodfokú eljárás során sem vitatta az alperes. Bizonyítási indítvány híján pedig a másodfokú bíróság nem volt olyan helyzetben, hogy a fellebbezésben írt járadékok vonatkozásában - akár azok csökkenését eredményező - bizonyítási eljárást folytathasson le.

Új tényként illetve új bizonyítékként nem volt elfogadható az az alperesi fellebbezésben írt hivatkozás, miszerint az elsőfokú eljárásban nem állt rendelkezésére a dr. N. J. háziorvos által kibocsátott orvosi okirat, amely alapján kizárható a felperes járadékigényének balesettel való összefüggése. A felperes ugyanis már a keresetleveléhez mellékelte 1/F/7. szám alatt, majd 11. sorszám alatt ismét benyújtásra kerültek azok az orvosi leletek, amelyek egyikére az alperes fellebbezését alapította.

Megalapozatlan a fellebbezésnek az a hivatkozása is, miszerint az ítélet a teljes kereseti követelés alapján állapította meg az alperest terhelő perköltség összegét. Az alperest marasztaló elsőfokú ítélet a felperes keresetében kért 4.000.000.- forint nem vagyoni és 1.873.593.- forint vagyoni kártérítés helyett 1.500.000.- forint nem vagyoni, 1.191.893.- forint vagyoni egyösszegű kártérítést ítél meg, amely a felperes 55 %-os pernyertességét, alperes 45 %-os pervesztességét eredményezte. Az elsőfokú bíróság a Pp. 81.§-ának (2) bekezdését helyesen alkalmazva terhelte az alperesre a feljegyzett illeték és az állam által előlegezett költség arányos, 55 %-ot kitevő részét, a fellebbezés szerinti teljes perköltség összege 263.325 forint lett volna, amely a megelőlegezett szakértői díjból és a szakértők tárgyaláson való

részvételéből adódik össze. A feleket tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg, amelyre tekintettel a peresztes alperes a Pp. 85/A.§-ának (4) bekezdése alapján köteles mind az állam által előlegezett költség, mind a le nem rótt eljárási illeték ráeső részének utólagos megfizetésére.

Az alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért saját költségeit a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján viseli, valamint köteles megfizetni a felperesnek járó másodfokú perköltséget, amely a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2.§-a (1) bekezdésének a) pontja, valamint a (2) bekezdés alapján megállapított ügyvédi munkadíjból áll. Az eljárás a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 3.§-a (1) bekezdésének h.) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jogos, ezért a Pp. 85/A.§-ának (4) bekezdése értelmében a peresztes alperes köteles az államnak megfizetni a feljegyzett másodfokú eljárási illetéket.

P é c s, 2010. június 8.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró